

SUKUPUOLIIYHTEYS TAIDENAUTINNOKSI.

KIRJOITTANUT
A. F. TANNER,
FILOS. MAISTERI JA LÄÄKET. TOHTORI.



TAMPERE 1909.
TAMPEREEN TYÖVÄEN KIRJAPAINO.

I. Sukupuoliyhteys.

1. Johdanto.

1. Mitä tämä kirja käsittelee ja mitä ei. Tässä kirjassamme rajoitumme me katselemaan sukupuoliyhteyttä eli, kuten sitä nyt lyhyesti kutsutaan, yhdyntää vain siltä puolelta, miten se olisi kohotettava, jalostettava.

Joka siis ottaa tämän kirjan käteensä siinä tarkoituksessa, että hän siitä löytäisi terveystieteellisiä ohjeita tai siveyssääntöjä sukupuoli-elämälleen, hän erehtyy. Näitä ohjeita ja sääntöjä on kyllä pidetty tässä silmällä aitoina, joiden yli ei ole tahdottu mennä, vaan ainoastaan sen verran on niihin tällä kertaa huomiota kiinnitetty. Eipä silti ett'eivät terveystieteelliset ja siveystieteelliset tiedot olisi tässä kuten kaikessakin elämässämme tärkeitä tuntea, vaan tämä rajoittuminenkin täytyy olla oikeutettu jo yksin työnjaon kannalta: tahdomme suorittaa palasen kerrallaan. Muuten tämä esillä oleva sukupuoliyhteyden katselukanta antaa meille ehyen kuvan asiasta tältä puolelta jo sinänsä, ja siis siitäkin syystä on oikeutettu erikseen käytettäväksi.

2. Arkoja asioita. Kaikki sukuelimiä ja yhdyntää koskevat asiat ovat tähän aikaan vielä kovin arkoja käsitellä, voipa sanoa, ett'ei löydy mitään muuta niin arkaa todellisuuden puolta. Pidetään sopimattomana

niitä jo ajatellakin, saati sitte niistä puhua ja niillä toimia. Oikeinpa kuulee kerskuttavan silläkin, ett'ei niistä ihmisruumiin ja -elämän puolista mitään tiedä. Kun muissa asioissa ihmiset yleensä häpeevät tietämättömyyttään, on se näissä asioissa siis aivan kunnia. Ja tunnettuahan on, mitä mellakkaa on pidetty, kun joku kirjailija, taiteilija tai puhuja on vaikkapa vain sivumennen niihin kajonnut kokonaan muuta tahtoessaan esittää.

Tämä sukupuoli-asiain polttelevan kuumina pitäminen aiheutuu tietysti jostakin selitettävästä syystä. Meidän nähdäksemme on se seurauksena siitä, että sukupuolielämää pidetään nyt, kuten sitä jo on pidetty pitkät ajat, jonain alhaisena, hävettävänä, rivona, synnillisenä ja saastaisena. Ja onhan silloin selvää, ett'ei semmoiseen ilettävään kukaan kunnon ihminen tahdo mitenkään kajota.

Näin inhoittavaksi ei sitä kuitenkaan aina ole katsottu. Pari tuhatta vuotta sitten ja paljo myöhemminkin, sivistynyt Kreikka ja Rooma ei vielä nähnyt siinä mitään erikoisemman alhaista. Hienot, sivistyneet naiset siihen aikaan voivat esimerkiksi kantaa miehellistä yhdyntä-elintä esittävää mallia tangossa suurissa juhla-kulkueissa, kuten meillä kannetaan lippuja.

Mikä muutti mielet? Kristinuskon, kristismin kanssa näkyy tämä muutos tulleen, ja on siis selitys käsitysten muutokseen sieltä löydettävä. Ja aivan oikein, opettihan tämä juutalainen uskonto, että nainen, syömällä kielletyn puun hedelmiä, saattoi synnin turmion, pahan, maailmaan. Ja kun nyt nainen erosi miehestä ennen kaikkia sukuelimiensä kautta, saivat tietysti sukuelimet ja niiden toiminta silloin synn niskaansa, se on ruvettiin katsomaan pahoiksi ja synnillisiksi.

Juutalainen uskonnollinen kirjallisuus on muuten

täynnä todistuksia siitä, miten sukupuoli-elämää ja -elimä tuomittiin saastaisiksi. Ajateltakoon vain synnittömän Jesuksen syntymää! Hän ei saanut alkua miehestä. Miksi ei? Senkö tähden, että miestä olisi katsottu siihen aikaan naista synnillisemmäksi antamaan osaa Jeesuksen ruumiin alkamiseen? Ei sinne päinkään, vaan syynä siihen oli, että tarvittavaa sukupuoliyhteyttä pidettiin peräti synnillisenä tekona. Tämä sama ajatus se saa sikiämisenkin synnilliseksi „Vaivaisessa syntisessä“: „minä vaivainen, syntinen ihminen, joka synnissä sekä *siinnyt* että syntynyt olen“. Siis tuo sikiämis-tapah-tuma, se on sukupuoli-yhteys, oli kristillisen kirkon mukaan synnillinen toiminta.

Selvää siis, että kun tämmöistä sukupuoli-yhteydestä opettava oppi pääsi vallalle, tuli yhdyntä silloin ihmisten mielissä saastaiseksi asiaksi. Eikä ainoastaan yhdyntä, vaan lisäksi sukupuoli-elimetkin, jopa koko ihmisruumis, „liha“. „Lihan“, s. o. ruumiin syyksi luettiin kaikki, mitä pahana elämässä pidettiin, ja niin joutui alaston ruumiskin häpeän asiaksi. Kaikkein hävettävin oli tietysti itse suku-elimet, ja ne oikein ristittiin „hävyksi“ kaikkien kristin-oppia tunnustavien kansojen kielissä.

2. Eri katselutapoja.

1. „*Puhtauden ihanne*“. Yksi sukupuoli-yhteyden katselutapa perustuu juuri esittämällemme uskonnolliselle käsitykselle, että yhdyntä on saastaista. Käytännöllinen johtopäätös siitä silloin täytyy olla — ja sen ne ovat tehneetkin —, että semmoista saastaa on kunkin kunnan ihmisen kartettava, se on pidettävä itsensä kaikesta sukupuoli-yhteydestä erillään, ja siten säilyä

„puhtaana“, „saastuttamattomana“. Tämän käsitystavan mukaan on siis ihmiselle parasta koettaa kaikkensa tukahduttaakseen koko sukupuoli-elämänsä, ja jos ei aivan niin etäälle pääsisi, niin vähennellä edes mahdollisimman vähään. On „ristiin naulittava lihansa kaikkien pahain himoin ja haluin kanssa“. Ja kun tällaiseen „saastaiseen“ tekoon johtuu „saastaisista“ ajatuksista ja sanoista, niin on siis vältettävä yksin sukupuoli-asian ajattelemistakin ja tietysti samassa määrässä kirjallisuutta ja luentoja tästä asiasta.

Kuten sanottu, eivät ihmiset ole peljänneet vetää tätä vanhoista ajatuksista vapautuneelle aivan hassunkuriselta tuntuvaan johtopäätösty, jopa yrittää] sitä elämässäänkin toteuttaa. Vetäytyihän niin moni keskiaikana luostareihin „lihaansa kuolettamaan“, ja opissa sen kannattajoina on vieläkin runsas joukko. Teeskennelläänpä siinä muka onnistutunkin. Käy sääliksi kun ajattelee, missä kamppailussa itsensä kanssa ihmiset ovat tämän käsityksensä kanssa saaneet olla. Mikä tavaton määrä sisäistä ristiriitaisuutta siinä on kärsitty ja vieläkin kärsitään, kun pidetään yhdyntää pahana ja sitä pahaa silti ei vain voi olla harjoittamatta ja kuinka paljo ihmisluonteen onkaan täytynyt kadottaa tarmoaan tämän ristiriitaisuuden vuoksi ihmisen tietämisen ja toimimisen välillä!

Käytännöllisen ratkaisun tämän „puhtauden ihanteen“ saavuttamiskysymykselle osoitti äskettäin eräs bostonilainen lääkäri Amerikassa. Tämä tohtori oli nainen — tietysti. Hän lääkärinä tiesi, kuinka väkevä voima ihmisiä yhdyntään ajava vietti on, tiesi että sitä vastaan turhaan taistellaan pelkillä tahdon ponnistuksilla, ja hän ehdotti senvuoksi fysiologisia toimenpiteitä avuksi. Tohtorin ehdotus oli semmoinen, että kaikki miespuoliset lapset kullakin paikkakunnalla, pitäjässä, kau-

pungissa, kuohitaan, otetaan heiltä kivekset (munat) pois, ainoastaan yhdelle pulskimmalle jätetään nämäkin elimet. Tältä yhdeltä mieheksi vartuttua — jonka perästä häntä tietysti pidetään hyvin vartioituna ett'ei vain saisi tehdä „synnillisiä tekoja“ — otetaan sitten keinotekoisesti siite ulos ja määrä tehdään moninkertaiseksi siten, että kukin erä sekoitetaan litraan puoli-prosentista suolavesiliuosta. Tässä liuoksessa säilyy siite täysin elonvoimaisena pitkät ajat, ja aine riittää tuhansiin hedelmöittämissä tapauksiin. Kun nyt joku nainen tahtoo saada lapsen, niin menee hän vähän jälkeen kuukautisten lääkäriin, joka kohturuiskulla vie tätä siite-liuosta kohtuun. Tulos hedelmöitymiseen nähden on tästä keinotekoisesta siementämisestä yhtä hyvä, kuin yhdynnänkin kautta suoritettua.

Kun tätä keinotekoisesta siementämisestä sitten jatketaan sukupolvesta sukupolveen, niin muutamien sukupolvien perästä seurauksena täytyy olla, että ihmisten yhdyntäelimet viimein unohtavat tehtävänsä, s. o. ei kukaan tunne enää yhdynnän kaipuuta, ja kun samalla on valistettu ihmisiä sukupuoliyhteyden synnillisyydestä, niin silloin selvästi on siitä synnistä ikipäiviksi päästy. Eikä sen jälkeen tietysti enää ole tarpeellista toimittaa kuohimisoperatsioniakaan. Kun vain parhailta miehiltä otetaan siittämisainetta, niin silloin vielä jalostetaankin ihmisrotua. Näin tämä amerikalainen maailman sukupuolisynnistä vapahtaja.

Keino kyllä varmasti perille viepä, eikö totta? Puhtauden ihanne silloin todellakin taattu. Mutta millä hinnalla se saavutetaan? Eikö tämän keinon esitys kouraan tuntuvasti jo todista päämäärän, „puhtauden ihanteen“ hassunkurisuutta? Ja meillä löytyy vielä „valkonauha“ hassutusta, joka oikeastaan on pahem-

paakin: sen „valkoisuuden“ ajajat mustaavat näet muunlaisia.

2. *Lastensaanti yhdynnän tarkoituksena.* Toinen yhdynnän katselutapa ei vaadi aivan kokonaan sukupuolielimien surkastuttamista ja yhdynnän kaipuun tukahduttamista, vaan tyytyy siihen, että sukupuoliyhteys rajoitetaan vain lastensaantitapauksiin. Tämän käsitystavan kannattajat perustelevat katsomustaan sillä, ett'ei eläimilläkään sukupuolielämää ole muuta varten eikä useimmissa tapauksissa harjoitetaakaan muulloin. Tästä päättävät he, että sukuelimet ovat ainoastaan ja järki-ihmisen pitäisi niitä käyttää vain lisääntymistarkoitusta varten.

Kuten näkyy, ei siis näillä katselutapansa pohjana ole mitkään uskonnollis-filosoofiset tuumailut, vaan luonto. Tämän käsityksen ihmiset viittaavat siis luontokappaleita meille ihmisille tässä suhteessa esimerkeiksi.

Tarkastakaamme nyt tämän opetuksen hyväksyttävyyttä ja ennen kaikkea sen käytäntöönpano-mahdollisuutta. Suunnan kannattajat toivovat kunkin parin eläessään saavan 3—6 lasta. Siis tarvitaan silloin lastensaamista varten 3—6 kertaa koko elämässä sukupuoliyhteyttä, s. o. miehen toimintaa noin kerta kymmenessä vuodessa. Mutta kuka panee tämän ohjeen käytäntöön? Sitä miestä ei vielä ole syntynyt, ja niin ollen raukee tämä ehdotus jo omaan mahdottomuuteensa. Lisäksi, miksi nämäkään harvat kerrat nähdä yhdyntävaivaa? Voimmehan tähän aikaan saada hedelmöitymisen, sikiämisen, muutenkin aikaan. Ruiskukonstit ovat aivan yhtä varmoja, kuten se bostonilainen tohtorimme osoitti. Lasten saamista varten ei siis lainkaan enää tarvita sukupuoliyhteyttä meillä ihmisillä. Näiden perusteiden edessä kaatuu jo koko katselutapa kumoon.

3. *Yhdyntä on ruumiin tarpeen tyydyttämistä varten.* Tämä käsitys kai aiheutuu siitä, että ihmiset itsensä huomasiivat yhdynnän kaipuuta, varsinkin jos ja milloin pitemmän aikaa olivat olleet vailla sitä. Tästä päättivät he sukupuoliyhteyden ruumiin normaali tilalle välttämättömäksi luonnon asettamaksi tarpeeksi. Tämä ajatus on kauan sitten lausuttu. Muun muassa kuuluisa uskonnollinen reformaattori Luther selitti, että yhdyntä on ihmisen luonnollinen tarve, kuten ruoan, liikunnan, levon, vedenheiton tarve, ja semmoisena siis varteen otettava, ja ett'ei yhdyntätarpeen tyydyttämisessä ollut mitään sen pahempaa tai synnillisempää kuin syömisessä, juomisessa tai nukkumisessa.

Tämän käsityksen kannalla on meidänkin aikamme paljon ihmisiä, ja tuntuu kuin tämä yhdynnän katselutapa vielä olisi leviämässäkin. Ja myöntää täytyy, että tämä sukupuoliyasiain katselu on jo toki paljon luonnollisempaa kuin kaksi edellistä.

Mutta mistä me tiedämme, mikä on yhdynnän suhteen oikea tarvemäärä? Toiset selittävät, että sitä tarvitaan useita kertoja vuorokaudessa, toiset taas väittävät, että kun se kerran kolmessakin kuukaudessa tapahtuu, niin se jo saa ruumiille riittää. Ja todellakin on varsin vaikeata todistaa, että joitain ruumiin häiriöitä olisi seurauksena, jos tämän tarpeen tyydytys lykkäytyisikin useamman kuukauden. Emme siis näin ollen löydä mitään keskimääräistä sääntöä, jota voisimme tässä suhteessa noudattaa.

Tähän ehkä vastattanee, että yhdyntätarve on eri ihmisillä erilainen, kukin toimikoon oman tuntemuksensa mukaisesti. Asia ei nyt kuitenkaan vielä siltäkään ole autettu. Tämä tarve näet eroo muista tarpeista siinä, että se ei alkuaan ilmesty jonain sisäisestä vaati-

muksesta lähteneenä, vaan seurauksena siitä, että tähän toimintaan, näihin elimiin tai muihin niitä läheltä koskeviin asioihin on kiinnitetty huomiotamme. Se on siis enemmän mielikuvain herättämä, halumainen pyrkimys, eikä kuten ruoan tarve, joka rytmillisesti, säännöllisin väliajoin, esiintyy meidän ajatuksistamme huolimatta. Eihän ruoan ajattelemisen useinkaan vielä ole näet riittävä syy syömisen tarpeen heräämiseksi, mutta yhdyntää koskevien asiain mielessämme kuvaileminen johtaa hyvinkin tavallisesti yhdynnän kaipuun syntymiseen. Tästä seuraa, ett'ei ruumiin tilansa tunnustelemisesta saa oikeata selvää, tarvitseeko ruumis todellakin yhdyntää vai ei. Se tahtoo sanoa, sääntö on kovin venyvä käytännön ohjeeksi.

Paitsi tätä muistutusta on meidän vielä sanottava, että yhdyntä pelkkänä ruumiin tarpeena on vielä kovin alhaisarvoista, mutta että se voidaan kohottaa sielulliseksi hengen tarpeeksi, ja silloin se on jo jotain ylevämpää. Siksi emme voi kannattaa tätäkään yhdynnän katselutapaa.

4. Yhdyntä on lystinpitoa varten. Tämä sukupuoliyhteyden katselutapa se kyllä useimmilla tähän aikaan on käytännössä, jos jotain muuta vielä opissa tunnustaisikin. Kun se siis vain tuntuu hauskalta, milloin, kenen kanssa tai millä tavalla tahansa, niin silloin sitä aina toimitetaan. Pyydystellään toveria siihen rahalla, valeellisilla lupauksilla, jopa väkivallallakin. Mikään muu ohje tai tarkoitus, kuin hauskuus, ei tule kysymykseen, mistään muusta ei välitetä. Tulipa vielä itselle tai toiselle vaikka mitä terveydellisiä tai muita tuboja, meni vaikka koko elämä, niin siitä viis. Siis tämä käsitys, oikeammin toimintatapa — sillä tuskin edes voi sanoa minkään käsityksen tässä tulevan kysymykseen — on

enemmän intohimoa muistuttavaa, pyrkimystä, joka ei välitä mistään järjen arvostelusta tai ohjeesta, karkoittaapa vielä pois muut pyrkimykset, itse vaan siellä pyrkimysten maailmassa herrastellakseen.

Että tämä katselutapa ei voi saavuttaa kenenkään elämästään välittävän hyväksymistä, se on selvää. Eihän siinä näet enää ole hengen valtaa koko toiminnan yli. Ohjaket on silloin ihminen antanut pois omasta kädestään, ja jo siitä syystä on semmoinen toiminta, mikä tahansa olkoonkin, hylittävä. On siis liian aliarvoista ihmiselle yhdynnän olla pelkkänä ryhdittömänä lystin pitona.

5. *Sukupuoliyhteys paperien turvissa.* Tämä katselutapa on oikein virallinen. Sillä näet on valtion ja kirkon vahvistus. Se ei enää pidä lukua muusta kuin siitä vain, että yhdyntää varten on paperit, että se tapahtuu „laillisesti“. Kuinka usein tahansa, millä tavalla tahansa ja missä tarkoituksessa tahansa, se on tälle käsityskannalle yhdentekevää, kunhan vain asianomaisilla on ne paperit. Tätä tällöistä sukupuoliyhteyden harjoitusta voisi parhaalla syyllä sanoa laillistetuksi haureudeksi, sillä sitä se kyllä silloin on.

Kuten tässä näkee on tämä katselutapa periaatteellisesti köyhin, koska sillä ei ole mitään muuta vaadittavana kuin paperit. Se on siis luopunut kaikesta yrityksestä, yksinpä ajatuksestakin ottaa yhdyntä ihmisen jotenkin määrättäväksi. Kun olemme tämän papereihin nojautuvan katsantotavan ontouden jo osoittaneet kirjassamme „Avioliitto ja Siveellisyysskysymys“ niin emme huoli tässä enää toistaa samaa; me ainoastaan hyvin yksinkertaisesti ja halveksien sivuutamme sen nyt.!

Sanottakoon kuitenkin se, että enemmän kuin puolen tuhannen miehen joukosta en vielä tavannut *ainoata-*

kaan, joka edes olisi tämänkään katselutavan mukaan elänyt.

6. Meidän katselutapamme. Edellä esittämästämme käy selville, ett'emme voi hyväksyä mitään tähän asti lueteltuja sukupuoliyhteyden katselutapoja. Emme voi yhtyä siihen, että yhdyntä jo itsessään olisi jotain saastaista ja semmoisena kartettavaa, emme myönnä, että se meillä ihmisillä olisi olemassa vain lastensaantia varten, emme kannata sitäkään ajatusta, että yhdyntä olisi pidettävä ruumiillisen tarpeen tyydytyksenä, emmekä hyväksy sitäkään, että se olisi vain lystinpidoksi tai että ihmisen ei olisi sille muuta tehtävä, kuin siihen vain paperit hankittava.

Meidän katsantotapamme on se, että yhdyntä olisi kohotettava, jalostettava, saatava sielulliseksi, muodostettava se hellyyden osoitukseksi ja taidenautinnoksi. Siihen ihminen kykenee, se pyrkimys voi häntä miellyttää, ja silloin myöskin on yhdyntä kohotettu loasta arvoon sekä otettu samalla ihmishengen valtaan. Tämä harrastus kykenee lisäksi poistamaan luonnottomuudet, joita nykyään niin paljon on sukupuoliyhteyteen nähden, ja saamaan yhdynnässä järjestystä enemmän kuin millään papereilla. Fysiologinen sukuelinten toimintatarve saa silloin osansa, tarvitsematta ihmisen alentua sen komennettavaksi, eikä tietysti sukupuolielämää täten hallitessa jää lastensaantikaan syrjäytetyksi. Tällä pyrkimyssuunnalla voidaan siis toivoa saavutettavan kaikki edellä lueteltujen katsantotapain järkevät tavoittelut, jopa puhtaudenkin ihanne, sikäli kuin se vain tarkoittaa ihmisen valtaa raakojen halujen yli.

II. Yhdyntä hellyyden osoituksena.

Sanoimme että meidän käsityksemme mukaan sukupuolilyhteyden pitäisi olla hellyyden osoituksena. Silloin luonnollisesti täytyy yhdyntätoverimme olla semmoinen, että katsomme hänet hellyyttämme ansaitsevaksi, ja hän katsoo samoin meitä; lisäksi suhteemme häneen ja hänen suhteensa meihin tulee olla niin läheistä, hienoa ja tunteihikasta, että siinä hellyydenosoitus voi tulla kysymykseen.

Semmoiseksi hellyystoveriksi ei tietysti voi kuka tahansa nainen tai naiselle mies olla valmis ilman mitään muuta. Se edellyttää meidän hänet tuntevan ja häneen kiintyneen sekä päässeen henkisesti lähelle, ja samoin asiat olevan hänenkin puolellaan. Se edellyttää siis ennen kaikkea hienojen sielullisten suhteiden asianosaisten välillä olemassa olemista.

Tämmöisten suhteiden tulkitsijana näemme me nyt yhdynnän. Siinä henget sulavat hetkeksi yhdeksi ruumiin kautta ja avulla ja jakavat itseään toisilleen.

Tämä sielullinen läheneminen ja henkinen kosketus armaiden suhteiden ilmaisuna on yksi jalostetun yhdynnän tarkoituksia. Ihmishenki sitä kaipaa. Ihminen sen kautta hienonee, ylenee. Se vaikuttaa kohottavasti luonteeseen, viihdyttää ja virkistää sielua, antaen sille puhdasta elämäniloa ja sen kanssa toimintavoimaa, tahtohan näet saa pontta tunteesta, kuten tunnettu.

III. Yhdyntä taidenautintona.

1. *Taidenautinto, mitä se on?* Kun henkilö, jolla on musiikkikorvaa, kuulee kaunista soittoa tai laulua, niin tuntee hän siitä iloa. Samoin ilahduttaa ihmistä, jolla vähänkin on kauniin huomaamiskykyä, kauniit kukkaset, ihanat maisemat, kauniit rakennukset j. n. e. Tämmöistä ilon, mielihyvän tuntemista jotain kaunista havaitessa kutsumme me taidenautinnoksi. Taidenautinto tarkoittaa siis yksinkertaisesti nauttia kauniista. Se, jonka kaunoaisti on kehittynyt, voikin siitä aina nauttia.

Jo yksin kykyä voida nauttia kauniista on, ja syystäkin, pidetty korkeamman kehityksen merkinä. Itse taidenautintoa on jo kauvan sitte luettu ihmiselämän hienoimpiin ja ylevimpiin lahjoihin. Sen ihmistä kohottava ja jalostava vaikutus on yleensä tunnustettu. Yleisillä varoilla hankitaan taidenautintoja, kuten esim. konsertteja, teatterinäytäntöjä, taidenäyttelyjä j. n. e., suuremmankin joukon saatavaksi. Samoin laitetaan kauniita rakennuksia, puistoja, kukkatarhoja, suihkulähteitä, taidepatsaita, veistokuvia y. m. yleisille paikoille ja yleisiin laitoksiin ihmisten mieliä kauneuksillaan viehättämään ja ylentämään. Tämä osoittaa, kuinka paljon ymmärretään jo kauniille arvoa antaa.

Nyt tahtoisimme kohottaa sukupuoliyhteyden tämmöiseksi kauniin nautinnoksi.

2. Mikä erotus on taidenautinnon ja lystinpidon välillä? Mutta eikö sukupuoliyhteys taidenautintona ole kuitenkin samaa kuin lystinpito? Missä siinä sitten on erotus? huomauttane usea. Erotus kyllä on ja suurikin. Jos esim. joku pianotaiteilija soittaa pianolla kauniin kappaleen, niin se kyllä miellyttää häntä ja meitä, vaan emmehän sentään sano, että hän pitää siinä hauskaa. Kappale saattaisi vielä olla surunvoittoisenkin aivan kyyneliin asti liikuttava, ja sittenkin miellyttää. On siis selvästi silloin ero hauskanpidon ja taidenautinnon välillä.

Psykologia, sielutiede, selittää eron olevan siinä, että kauniin herättämät mielihyvän tunteet aiheutuvat asioissa itsessään löytyvästä järjestyksestä huolimatta lainkaan siitä, edistääkö tai ehkäiseekö tämä järjestys meidän tai muiden yksilöllisiä pyrkimyksiä. Hauskuus taas on tuloksena asioista, jotka tavalla tai toisella meidän pyrkimyksiämme edistävät. Kauneuden tunteet ovat kokonaan epäitsekkäitä, ihanteellisia; hauskuuden tunteet sitä vastoin aivan itsekkäitä.

Palasia estetiikasta.

1. Mitä kaunis on? Ainettamme varten täytyy meidän tässä ensin hankkia muutamia esitietoja estetiikasta, kaunotieteestä. Ensiksikin on lähemmin selvitettävä mikä kaunis on. Estetiikka sanoo, että se on jokin järjestys havaittavassa, s. o. siinä mitä havaitsemme, joka järjestys miellyttää meitä. Järjestys, sehän taas on järjen, hengen valtaa jossakin asiassa tai aineessa. Koska me nautimme kauniista, niin näyttää siis henkemme iloitsevan siitä, että huomaa yleensä hengen valtaa

jonkin yli. Kun nyt siis näemme esim. kauniin kukkan, niin se kauneus on siinä, että kukan osia hallitsee jokin järjestys, toteutunut ajatus.

Kauniiksi jonkin laittaminen tarkoittaa siis sen saattamista eräällä tavalla hengen valtaan. Kun me nyt tahdomme sukupuoliyhteyden muodostaa kauniiksi, niin pyrimme siis saattamaan sitä hengen vallittavaksi, kuten alussa jo huomautimmekin.

2. *Kauniin ilmenemismuodot.* Sanoimme, että kaunis on jokin järjestys havaittavassa. Siitä seuraa, että kauneutta voi olla yhtä monta peruslajia, kuin on havaintojakin. Niitä taas on sisäistä havaintoa, havaintoja sielun omasta maailmasta: mielikuvista, tunteista ja pyrkimyksistä; ja ulkonaista havaintoa, jota on kahta lajia: fysiologisia havaintoja ruumiin tai sen osain tiloista, joihin kuuluu sukupuolihavaintokin, ja erikoishavaintoja: näkö, kuulo, haju, maku, kosketus, puristus eli lihashavainto ja lämpöhavainto.

Kaikkia näitä lajeja voi nyt löytyä kaunistakin. Näytelmät, kaunokirjallisuus, runous esittävät yleensä kaunistista sielun omasta maailmasta, ihmis-elämästä. Näön kauneuden peruslajeja on muodon kauneus ja värin kauneus. Kuulokauneus esiintyy esim. musikaalisina ääninä, sävelinä eli melodioina, sointuina eli harmonioina y. m. Hajukaunis näyttäytyy erilaisina miellyttävinä tuoksuina, makukaunis samoin erilaisina mieluisina makuina. Kosketuskaunistista voimme tuntea, kun kosketamme pintaa, jonka osat ovat järjestyksessä, esim. sileää pintaa. Puristuskaunis tuntuu muun muassa joustavuuden, elastisuuden mieluisena tunteena. Määrätty lämpökin meitä miellyttää.

3. *Kauneudelliset harrastukset.* Niitä on viisi. Ensimmäinen tehtävämme jonkun kauneuslajin suhteen

on muodostaa mielikuva siitä: saada itselleen käsitys, yleinen kuva, mikä siinä asiassa on kaunista, mikä ei. Tätä varten tarvitsee tehdä havaintoja ja vertailuja käsittelyn alaisena olevaan kauneusalaan kuuluvista eri kauneus-esineistä, luodakseen siten itselleen oman kuvansa ikäänkuin malliksi, johon voi kauneudellisessa suhteessa verrata kulloinkin kysymyksessä olevaa havainto-esinettä.

Toinen tehtävä on kehittää kauneuden havaintokykyään niin, että kun havaitsee jotain, jossa kaunis esiintyy, niin sen kauneuden siinä kohta huomaakin. Tätä varten on taas vain paljon käytettävä havaintokykyään, katseltava, kuunneltava, kosketeltava j. n. e. mahdollisimman paljon ja erilaisia kauniin ilmenemisiä. Kauniin havaintokykyä kutsutaan tavallisesti kaunoaistiksi.

Kolmas kauneudellinen harrastus on kehittää kauneuden tunnekykyä. Sanoimme, että kauniin havaitsemiseen liittyy mieluisa tunne. Tätä tunnetta, s. o. kykyä liittää kauneuden mielikuvaan tunnetta, voi kehittää tuntuvammaksi ja tuntuvammaksi. Tämmöistä tunnekyvyn kehitystä tarkoittaa tämä kauneuden harrastus. Jos jollakin on kehittynyt kauneustunne, niin sanotaan että hänellä on kauneusmakua tai vain lyhyesti makua.

Henkilö, joka ei ole itselleen muodostanut kauneuden mielikuvaa, ei kehittänyt kauneuden havaintokykyään eikä kauneuden tunnekykyään, hän ei ymmärrä kauniista mitään. Hänelle on kauniin kohtaaminen aivan samaa kuin vasikalle tuulimyllyyn töllistely: ei tee semmoiseen mitään vaikutusta tai johtaa mieleen toisia ajatuksia, rupee esim. laskemaan sen hintaa.

Neljäs kauneudellinen tehtävä on nauttia kauniista: asettaa asiat niin, että on kaunis vaikuttamassa mahdollisimman paljon ja monessa muodossa. Taidenautintoa

varten hankkivat varakkaat itselleen taideteoksia aina olemaan valmiina heitä miellyttämään.

Viides kauneudellinen tehtävä on luoda kaunista. Se tarkoittaa sitä, että koetamme itsekin saada jotain kauniiksi. Kauniin luoja kutsutaan, kuten tunnettu, taiteilijoiksi, ja taideteoksiksi heidän tuotteitaan.

Näihin harrastuksiin voisi vielä lisätä kuudenneksen, että olisi muitakin autettava näissä kauneudellisissa harrastuksissa.

4. Mitä tarvitaan kauneuden harjoittajaksi tullaan? Voidaksemme ymmärtää kaunista ja luoda kaunista, tarvitsee yleensä kehittyä, s. o. kehittää, havainto-, ajatus- ja ihannoimiskykyään, tulla hienotunteiseksi, tunteikkaaksi ja ottaa pyrkimyksissään hyvän toteuttaminen tehtäväkseen. Vasta näin ihmisyyttä yleensä kohottamalla voi kohottautua kaunistakin käsitteeseen ja siitä nauttimaan.

Voipa vielä muitakin tehdä ollakseen kauniin edistyneempi harrastaja. Täytyy vielä erikoisesti kohdistaa kasvatuksensa semmoisiin seikkoihin, jotka ovat omiaan antamaan kauneudellista, esteettistä sivistystä.

IV. Yhdyntä taidenautinnoksi.

Edellisen johdolla on meidän nyt helppo nähdä, mitä on tehtävä, kun sukupuoliyhdyntää tahdomme kohottaa taidenautinnoksi. Meidän on silloin ensiksi kehitettävä yleensä itseämme, toiseksi meillä tulee olla yhdyntätoveri, joka on samoin kehittynyt, jota ihailemme ja jonka kanssa hellät suhteet ovat muodostuneet, sekä kolmanneksi ruumiimme ja sukuelimemme on muodostettava semmoisiksi, että ne tekevät esteettisen, kauneudellisen vaikutuksen yhdyntätoveriimme, kuin myöskin että ne voivat vastaanottaa, s. o. tuntea, samallaista vaikutusta hänen puoleltaan, ynnä lisäksi että itse yhdyntä tapahtuu sen luonnolle kuuluvain kauneudellisten vaatimusten mukaisesti.

A. Itsekehitys.

Väitimme että meidän on taidenautintoa ymmärtääksemme yleensä kehitettävä itseämme, kohotettava ihmistä itsessämme. Emme tosin voi ottaa tätä puolta tässä nyt lähemmin käsiteltäväksi, kun täytyy säästää tilaa asian muidenkin puolien esitykselle voidaksemme antaa siten mahdollisimman kokonaisen kuvan aineestamme; sananen siitä siis vain.

On ensiksikin viitattava siihen, että itsensä kaikin-

puolinen kehittäminen, yleinen sivistys, kuten myös on tapana sitä nimittää, on välttämättömän tärkeä tässä taideharrastuksessa, kuten kaikissa kauniin harrastuksissa yleensä, niinkuin jo ennemmin olemme lausuneet.

Yleistä kehitystä ei vain tarvita ainoastaan kauneudellisia tarkoituksia varten, vaan on se katsottava yhdeksi ihmisen elämän itsenäiseksi päämääräksi, eikä vain keinoksi (katso tässä suhteessa tekijän kirjaa *Avio-liitto ja Siveellisyysskysymys*, siv. 30). Tahdoimme vain asiamme yhteydessä sanoa, että kauneuden harrastuksenkin kannalta on itsekehitys tuiki tarpeellinen.

Itsekekityksen täytyy tarkoittaa paljon enempää, kuin usein ajatellaan. Se ei saa rajoittua vain siihen, että hankitaan joitain koulukurssi-tietoja tai ehkä teroitetaan järkeä. Sen tulee olla kaikinpuolinen, ihmis-elämän kaikkiin eri ilmenemismuotoihin kohdistuvan.

Kehittämisen tarvitsee kohottaa kaikkia suunnittelevan mieltämisen, mielikuvain luomisen kykyjä: havaintoa, ajatusta ja ihannoimista, idealioimista. Eikä vain supistua näiden kykyjen kehittämiseen, vaan olla toimittanutkin niillä kyvyillä jotain, s. o. käyttänyt niitä havaintojen tekemiseen, ajattelemiseen ja ihanteiden muodostamiseen. On selvää myös, ett'ei suinkaan ole samantekevää, miltä alalta nämä tiedot tahi ihanteet ovat; ne tulee olla semmoisista asioista, jotka enimmin ihmiselämää määräilevät, siihen vaikuttavat. — Näitten kaikkien lähempi selittelemisen täytyy meidän nyt kuitenkin jättää toiseen kertaan.

Mutta mielikuvain luominen on vain yksi osa ihmisen elämää. Yhtä tärkeää on valvoa tunne-elämänkin kohottamista. Tunnekykymmekin on hienonnettava, meidän tultava hienotunteisiksi, tuntehikkaiksi. Emme tahdo sanoa, että kaikista tunteista olisi tehtävä mielen-

liikutuksia, affektsioneja, vaan että varsinkin ihanteelliset tunteet: kauneuden, älyn ja siveyden tunteet on oleva herkkiä ja voimakkaita. Tärkeätä on myöskin että eräät toisiin kohdistuvatkin tunteet, kuten ihailun, myötäilon, ystävyiden tunteet, ovat hienontuneet ja tuntuvat. Tuskin voi kauheampaa ajatella, kuin tunteetonta ihmistä. Jo siitäkin selviää, mikä tärkeä arvo tunnepuolellakin asiassa on.

Ihmiselämä näyttäytyy vielä kolmannessakin muodossa, pyrkimyksenä. Ei ole kauneudelliseltakaan kannalta lainkaan samantekevää, minkälaisia ihmisen pyrkimykset ovat. Ihmisen on otettava hyvän toteuttaminen tehtäväkseen ja kehitettävä pyrkimyskykyään, tahtoaan, pontevaksi ja häilyilemättömäksi tässä tehtävässään. Hänen on silloin ensin selvitettävä itselleen elämän päämäärät (katso Avioliitto ja Siveellisyysskysymys, siv. 30!), ja niin elämänsä järjestettävä, ett'ei hän hukkaa aikaansa joutaviin, jotka eivät anna hänen elämälleen arvokasta sisältöä.

Nykyinen kapitalistinen yhteiskunta haaskaa ihmisten työtä tavattomasti joutaviin ja pitää työn orjina ihmiskunnan suuren suurta enemmistöä, joten sille ei jää aikaa eikä siten valtaa itse suunnata, määrätä aikansa käyttämisestä siihen tai tähän.

B. Yhdyntätoveri.

Tullakseen sukupuolilyhteyden taidenautinnoksi on välttämätöntä, että yhdyntätoverimme on semmoinen, kuin sen asian luonnosta tulee olla. Hänen tarvitsee olla itseään kehittänyt, kuten edellä selostimme, olla semmoisen, että voimme häntä ihaila ja että välttä-

mättömästi on välillemme syntynyt hienot, lemmeikkäät ystävyyssuhteet, molemminpuoliset.

Helppoa on huomata, että asian luonnosta tämä vaatimus johtuu, ollakseen yhdynnän henkevämpää, hienoa. Kaikille tunnettua on, kuinka vähän vaativaisia ihmiset kuitenkin yhdyntätoveriinsa nähden ovat. Mutta nehän katselevatkin sukupuolilyhteyttä pelkän hauskuuden kannalta.

Kun edellä esitetyt vaatimukset asetamme yhdyntätoverillemme, niin on ymmärrettävää, ett'ei yhdyntätoveruutta voi muodostua yhden illan tuttavuuden perusteella. Se on riittämätön aika vilkkaimmillekin luonteille toistensa tuntemiseen ja sen perusteella hellien suhteiden muodostumiselle. Tästä näkyy, kuinka tämä sukupuolilyhteyden katselutapa, valtaan päästyään, on poistava kevytmielisyydet sukupuoliasioissa.

C. Esteettinen ruumis.

Kolmanneksi tehtäväksi yhdynnän kauniin-nautinnoksi muodostamisessa merkitsimme sen, että yhdyntätoverien ruumiit hoidetaan semmoiksi, että ne ovat omiaan tekemään esteettisen s. o. kauneudellisen vaikutuksen toinen toisiinsa, sekä että ne kykenevät sitä vaikutusta sielulle välittämään, tuntemaan. Katselemme tätä tehtävää tässä nyt lähemmin.

Huomautamme ensiksikin, että kun yhdyntä on ruumiillista kosketusta ja vaikutusta, niin on selvää että ruumiin esteettiset ominaisuudet tulevat silloin tärkeiksi.

Tähän aikaan on vielä melkein ainoa osa ihmisen naama, jonka kauneudesta välitetään. Muita osiahan ei juuri näekään ilman peitteitä, joten niiden enempää tahi vähem-

pää kauneuttakaan ei ole otettu huomioon. Yhdynnässä on kuitenkin naaman osa vähäisempi, kuin muiden ruumiin kohtain, niin että siis on kiinnitettävä huomiota muuannekin. Kaikilla ruumiin osilla ei kuitenkaan yhdyntään nähden voi olla sama arvo, ja siksi rajoittummekin tarkastelussamme vain osiin, jotka siinä suhteessa ovat katsottavat tärkeimmiksi. Tällaisia osia ovat käsi- ja jalkavarret ynnä vartalo.

Näissä esiintyvä kauneus näyttäytyy pääasiallisesti näön kauneutena, joka sisältää muodon ja värin kauneudet; kosketus-kauniina, s. o. ihon hienoutena; puristuksessa ilmenevänä pehmeiden, joustavuuden kauniina; onpa vielä lämpö-kaunistakin.

Käsivarret. Useilla ovat ne jo luonnostaankin aivan taideteoksia. Ihastuttavan paljon kaunista on silloin nähtävänä, kosketeltavana ja puristeltavana harteissa, olkapäissä, rintataipeissa käsivarren ollessa kohotettuna, olkavarressa, kyynärvarressa ja kätösissä.

Mitä näille osille on tehtävä? Meillähän on siihen yleinen ohje: on muodostettava itsellemme kauneuden mielikuvia näistä osista, kehitettävä havainto-kykyämme, s. o. silmiä, kosketus-, puristus- ja lämpöaisteja, kehitettävä makuaistiamme ja vaikutettava näiden osain kaunistumiseen.

Ensimmäinen tehtävämme on siis hankkia käsitys siitä, mikä näissä muodostuksissa on katsottava kauniiksi. Varsin harvalla sitä käsitystä tähän aikaan on. Saadaksemme nyt itsellemme kuvan kauneista harteista, olkapäistä j. n. e. on meidän katseltava, tunnusteltava ja vertailtava näitä joko kuvina, maalauksina, veistokuvina tai ja ennen kaikkia luonnossa. Suuri onni, jos meillä tässä on joku taiteentuntija avustajana, vaan voi jotain oppia ominpäinkin. Taidekokoelmat tarjoovat

varsinkin hyvän koulun tässä suhteessa. Jäljennöksiä taidemaalauksista, jotka esittävät kysymyksessä olevaa alaa, on myös viljalti saatavana. Eikä ole enää varsin vaikeaa tehdä suoraan luonnossakin havaintoja ja vertailuja eri käsivarsien välillä, sitten kun ihmiset ovat alkaneet jo harrastaa jonkun verran alastomuutta näissä osissa ainakin.

Siis paljo havaintoja ja vertailuja tekemällä saa itselleen käsityksen siitä, mikä käsivarren osiin nähden on kaunista ja mikä ei.

Kauneuden mielikuvaa muodostaessa äsken kuvamallamme tavalla kehittyä samalla kauneusaistimmekin, se on havaintokykymme, jopa makummekin, kauneuden tunne-kykymme.

Seuraava tehtävämme tämän jälkeen on ruveta toteuttamaan kaunista omassa ruumiissammekin kaikissa luettelemissamme kauneuden ilmenemismuodoissa.

Kaunis käsivarsi on pyöreähkö, pehmeä, nuorekas, hienohipiäinen, lämpöinen ja tuntehdikas.

Kauneudellisessa suhteessa epäonnistuneesti muodostunut] saattaa käsivarsi olla joko siinä, että se on suhteettoman lihava, jolloin se on muodoton, tai siinä, että se päinvastoin on kovin laiha, särmikäs, puristaessa enemmän aidasta muistuttava, pehmeys, elastisuus on poissa, tai siinäkin, että se on kalpea, eri asia kuin vaalea, ja nuorekkuutta puuttuva, tai sen pinta, iho, on nyppyinen, siveltäessä karhealta tuntuva.

Harteiden, olkapään, olkavarren, kyynärvarren ja käden kauniiksi saamiseen on ensimmäisenä yleisenä keinona mainittava *huomion kiinnittäminen* näihin käsivarren osiin.

On aivan hämmästyttävää, mikä muodostamisvoima jo pelkällä ihmisen huomiolla itseensä useinkin on.

Niin sanotut luulotaudit ovat siitä loistavia esimerkkejä.

Keino siis on siinä, että alkaa katsella, tarkastella ja tunnustella oman ruumiinsa näitä osia ja vertailla minkä verran ne ovat semmoisia, kuin niiden pitäisi olla.

Puhtaus on ensimmäisiä varteen-otettavia varsinkin ihon hoidossa. Ruumiista erittyy ihon kautta joukko kuona-aineita, ja kun sen lisäksi enemmän tai vähemmän ulkoa tahrautuu ihoon liika-aineita, niin käsittää että ihon tiheä puhdistaminen käy tarpeelliseksi, mielen näyttää ja tuntua iholta.

Laihuuteen ja silloin näyttävään käsivarren osien särmikkyyteen ja kovuuteen on vaikuttamassa joko yleinen *ravintoaineiden vähyys* ruumiissa tai liian *rasittava käsivarsien käyttäminen*. Työtä tekevän kansanluokan käsivarsien kauneutta nämä haitat häiritsevät. Lisäksi saattaa käsien ihon anturoitumaan työväellämme kovien kappalten alituinen käsittely ja puristukset. Jos tahdotaan, kuten on oikeus, saada tilaisuus kaikille pitämään huolta kauneudestaan, niin silloin on kovan työn suoritus jätettävä koneiden huostaan, joka kyllä käy päinsä, kuten sosialistinen järjestelmä tietääkin. Yltäkylläisen ravinnon saaminen kaikille ei myöskään enään ole mikään mahdottomuus, jos olot vain toisin olisivat.

Tärkeitä keinoja on *voimistelu*. Sikäli kun sitä järkevästi harjoitetaan, ei väkivoimisteluna eikä vähäpätöisesti, on se todellakin oiva keino vaikuttamaan varsinkin koko-suhteisiin ja muotoonkin. Liika lihavuus häviää, jopa laihuuskin voi korjautua ja käsivarsi saada yleensä kuosia.

Hierontaakin voi käyttää samojen tuloksien saavuttamiseksi kuin voimistelua.

Kylvyt ja hauteet ovat erittäinkin omiaan vaikuttamaan ihoon. Niitä jo tuhansia vuosia takaperin käytettiin

kaunistuskeinoina itämaisille hallitsijoille tyttöjä valmistellessa, kuten vanhassa testamentissa kerrotaan. Ihon karheuden voi usein jo sillä poistaa, että hautoo pintaa määrällä kuumalla ja kuivattua voitaa glyseriinillä. Hiipiän nuorekkuuttakin voi lämpöisillä kylvyillä ja hautomisilla saavuttaa. Veri virtaa näet lämmön vaikutuksesta ruumiin pintaan ja iho saa siis sen kautta enemmän eloa ja väriä.

Varsinaisten ihovikojen korjaamiseksi on paras kääntyä iholääkäriin puoleen.

Jalkavarret. Kauneudellisessa suhteessa huomattavimpia osia näissä ovat reidet ja pohkeet. Tavaton runsaus kauniita kaaria on täällä muodostamassa ääri-viivoja. Aina kun katsoo uudelta suunnalta reittä tai pohetta, näkee uusia sieviä piirteitä. Reisien sisäpinta on vielä iholtaan samettihienoa. Ja mikä määrä pehmeyttä ja joustavuutta!

Jalkavarsissa on siis tavattavana ihmisruumiin kauneimpia kohtia. Vahinko, että tämä kauneuspaljous nyt pidetään piilossa!

Samat tehtävät kuin käsivarsissakin on kauneudenharrastajalla jalkavarsiinkin nähden: muodostettava kauneuden mielikuva, kehitettävä kauneuden havaintokykyä ja makuaistia ja vaikutettava näiden osain kaunistamiseen.

Epäkaunis saattaa reisi tai pohe olla samoin kuin käsivarsikin joko kokosuhteissaan tai pehmeudessa ja ihon laadussa. Ja aivan samat keinot varteen-otettavina ovat reisien ja polikeiden esteettisessä hoidossa, mitkä esitimme tässä tarkoituksessa käsivarsista puhuttaessa.

Vartalo. Vartalon solakkuus ja notkeus ynnä hiipiän hienous ovat niitä yleisiä kauneudellisia ominaisuuksia, joihin on pyrittävä. Voimistelun ja ihon hoito

jo kuvatulla tavalla ovat siinä pyrkimisessä parhaita keinoja.

Kauneudellisesti erittäin merkittäviä osia ovat var-
talossa takapuolet ja naisilla rinnat. Takapuolilla —
jonka sanan sijaan muuten suosittelisimme kansan kie-
lestä pympy sanaa omaperäisenä ja jonkun verran
onomaattopoeettisena sanana — on ruumiin kauneudessa
varsin huomattava sija pyöreiden sievien muotojensa
ja kimmoisuus-ominaisuutensa perusteella. Valitettavasti
harvat muut kuin taiteilijat tätä ymmärtävät ja niihin
huomiota kiinnittävät.

Kokosuhteissa on näissä vikaa joko liika lihavuus-
tena, ja silloin tietysti on muodottomuutta, tai siinä,
että ovat ne kovin kokoon kutistuneita.

Enemmän kuin missään muualla tahtoo ihon kar-
heus tehdä täällä kiusaa.

Pympyn hoidossa voi käyttää kaunistamisessa samoja
esitettyjä keinoja kuin muuallakin.

Naisten rinnat ovat ainoat osat, paitsi naamaa, joille jo
jonkun verran on osattu panna kauneudellista merki-
tystä. Ja todellakin voi niissä ilmetä niin paljon kau-
neuden suloa, että sokean täytyy olla, jos ei jo sitä
huomaisi. Useat naiset sen itsekin tietävät ja luovat
niihin sen vuoksi huomiotaankin. Jopa yritetään, vaikka
vielä enemmän kuin varkain, saada niitä ihmisten ihail-
taviksikin.

Virheellisyyksiä ilmenee kovin usein näissäkin eli-
missä kauneudellisessa suhteessa. Ne saattavat olla
liian suuria, utaremaisia, tai liian pieniä; rinnan päät,
nännit, voivat olla sisään painuneita; asennoltaan saat-
tavat olla ulospäin antautuvia tai liian paljon riippuvia; ja
ihossa voi olla väritäpliä, nyppyjä, väri ja hienous poissa.

Liika lihavuus on tavallisesti seuraus ruumiin ylei-

sestä liiaksi lihavoitumisesta, joten huomio sitä vastaan on kohdistettava. Hieronta muuten täälläkin auttaa jonkun verran ko'ossa olevaa liiallisuutta ja vähyyttä. Vaatteilla rintojen oikeissa asennoissa pitäminen on tärkeää väärin asentojen korjaamisessa. Nänneja voi helposti saada esiin pumpulla imemällä. Ihon hoidosta on jo ennen puhuttu.

Itse *rinta*-nimeäkin vastaan on meillä muistuttamista. Yksikössä on sillä sanalla kaksi merkitystä, niin ett'ei tiedä, tarkoittaako näitä maitorauhasia vaiko rintaseinää. Suosittelisimme sen vuoksi käytäntöön rintasanan asemasta pehmiö-sanaa, joka meistä tuntuu näitä osia niin kuvaavalta, ja onhan ainakin silloin niille omituinen sana.

Tuntehikkuudesta. On kummastuttavaa, kuinka paljon vailla tuntoa voivat olla ruumiin tuntehikkaimmatkin osat, esim. huulet. Ja yhtä ihmeteltävästi voi tunto olla kehittynytkin joissakin osissa.

Tuntoa, se on kosketuksesta tietoa, aivoissa toimivalle sielulle välittää tuntoaparaatti. Oikeastaan koko tuntokoneistomme on kokoomus miljoonia näitä yksityisiä tuntoaparaatteja. Kussakin näistä on huomattavissa vastaanottolaitos, tuntonystyrä, ja siitä lähtevä johtolanka, tuntohermo soluineen, sekä solukoneisto aivoissa.

Kun jonkun ruumiin osan tuntoherkkyys on vähäinen, niin voi se olla joko siitä syystä, että tuntonystyröitä on harvassa, tai hyvinkin usein vain siitä syystä, ett'ei henkilö ole harjaantunut tätä tuntokoneistoaan käyttämään.

Puuttuvaa tuntehikkuutta voi usein siis jo sillä auttaa, ja tavallista tuntehikkuuttakin herkistää, että harjoittaa tuntoaparaateillaan havaintojen tekoja, s. o. tunnustelee.

Sokeista näkee mihin määrään tässä kosketus-eliemiensä kehittämässä voi päästä. Sormillaan lukevat he hämmästyttävällä sujuvuudella kirjojaan.

Selvää on, että tämä ihomme tuntehdikkuus on suuresta arvosta sukupuolilyhteydelle.

D. Sukuelimet.

Anatomis-fysiologinen katsaus.

Sukuelimiä on, kuten tunnettu, kahta lajia: miehelliä ja naisellisia sukuelimiä. Oikeastaan on jokaisella ihmisellä nämä kummatkin lajit, erotus on vain siinä, että miehillä naiselliset ja naisilla miehelliset sukuelimet ovat kovin kehittymättömiä, surkastuneita, rudimenttejä. Joskus tekee luonto poikkeuksia ja kehittää molempia sukuelin-lajeja siihen määrään, että on varsin vaikea sanoa, onko henkilö mies tai nainen.

Sukupuolisuutta, sexualiteettia voi siis olla hyvinkin eri asteita. Ovathan muutamat naiset ruumiin yleiseen rakennukseen ja luonteeseensa nähden kuten sukuelimiensäkin suhteen kovin miesmäisiä, kun taas päinvastoin on verrattain naismaisia miehiäkin.

Sekä miehelliset että naiselliset sukuelimet ovat kolmea eri lajia. Ne ovat joko lisääntymis-eliimiä, yhdyntä-eliimiä tai ruokkimis-eliimiä.

Naisellisia lisääntymis-eliimiä ovat munasarjat, muna-torvet ja kohtu.

Munasarjat, ovariot, kaksi luvultaan, ovat noin veskunan kokoisia ja muotoisia elimiä ja sijaitsevat yksi kummallakin puolella lantio-ontelossa. Nämä elimet valmistavat naisellisen osan, munasolun, ihmisen alkioon, embryoon.

Nämä munasolut, joita kumpikin munasarja valmistaa tuhat määriä eläessä ja joita tarvitaan vain yksi ainoa kunkin ihmisen alkamiseen, ovat pienen pieniä, paljaalle silmälle juuri näkyviä palloja, joissa suurennuskoneella, mikroskoopilla tutkiessa voi huomata monellaisia osia. Munasoluja erkanee munasarjoista ainoastaan kuukautisten, menstruatsioonien aikana, paitsi harvinaisissa poikkeustapauksissa muulloinkin.

Munatorvet, joita myös on kaksi, ovat noin keskisormen pituisia, lähes lyijykynän paksuisia torvia, jotka munasarjain luota kulkevat ruumiin keskiviivaa kohti päättyen kohtuun. Näiden torvien läpi käy hieno kanava, jonka sisäpinta on varustettu väryskarvoilla, jotka liikkeillään lakaisevat sisältöä kohtua kohti.

Munasarjasta erottuaan joutuu munasolu tänne munatorveen, jossa se väryskarvojen kuljettamana siirtyy kohtuun. Näissä munatorvissa tapahtuu miehellisen aineen, siittosolun yhtyminen munasoluun, silloin kun nainen joutuu raskaaksi. Tätä yhtymistapausta kutsutaan hedelmöitymiseksi, sikiämiseksi.

Ottaa noin viikkokauden ennenkuin munasolu on munatorven läpi kulkenut. Kun hedelmöitymisestä vain silloin on hyötyä, raskaus seurauksena, kun se täällä munatorvessa on tapahtunut, niin näemme että ensimmäinen viikkokausi kuukautisten jälkeen on aika, jolloin nainen on näpsin tulemaan yhdynnästä raskaaksi. Kun yhdeksän, kymmenen vuorokautta kuukautisista on kulu-
nut, on raskaus ani harvoin enää mahdollinen.

Kolmas naisellinen lisääntymis-elin on kohtu. Tämä on noin kolmen sormen levyinen, vähäsen ohuempi ja keskisormen pituinen lihaseinäinen pussi. Kohdun tehtävänä on säilyttää ja ravinnolla varustaa kehittyvä ihmisen alku ja valmistuttua sen pois työntämeni.

Miehellisiä lisääntymis-elimä on niinkään kolme: kivekset, siitetiehyeet ja siiterakot.

Kivekset (munat), ovat munasarjoja vastaavia elimiä luvussa, koossa ja muodossa. Alkujaan sijaitsevat ne samoin kuin munasarjatkin lantio-ontelossa, josta ne ennen syntymistä nivuskanavien kautta laskeutuvat kivespussiin. Toisinaan ei tämä laskeutuminen ole tapahtunutkaan joko toiseen tai molempiin kiveksiin nähden, joten kivespussissa on joko yksi kives tai ei yhtään. Mitään haittoja ei tämä kuitenkaan tuota.

Nämä elimet valmistavat miehelistä ainetta ihmisen alkamiseen, jota eritystä kutsutaan siitteeksi. Siitettä valmistuu, sitten kun elimet alkavat toimimaan, yhtämittaa. Tämä neste, joka on sakeata ja väriltään harmahtavaa, sisältää tavattoman paljouden vasta vahvoilla suurennuskeinoilla näkyviä pikku kappaleita, joita kutsutaan siittosoluiksi. Nämä siittosolut muistuttavat muodossaan sammakon poikasia, ja on niillä liikkumiskyky. Yksi ainoa siittosolu tarvitaan ihmisen alkamiseen, s. o. yhtymään munasolun kanssa alkioksi, ovospermaksi. Siksipä alussa mainitsemmamme bostonilainen tohtori oli oikeassa väittäessään, että yhdestä miehestä saataisiin riittävästi siitettä kokonaisen kaupungin tarpeeksi.

Siitetiehyeet, jotka ovat pitkiä, kapeita torvia, kuljettavat siitteen kiveksistä nivuskanavan kautta lantio-ontelossa vesirakon takana oleviin siiterakkoihin, joita on kaksi luvultaan, ja ovat kolmannet miehelliset lisääntymis-elimet.

Naiselliset yhdyntä-elimet. Ne jaetaan sisäisiin ja ulkoisiin. Sisäinen yhdyntäelin on noin keskisormen pituinen tuppimainen säkki, jolle suosittelisimme kansankielistä nimitystä pimppi, joka tosin oudoltaan tuntuu vähän hymähdyttävältä, vaan äänneopillisesti sitä vas-

taan ei voi olla mitään muistuttamista. Tämä elin yläpäällään ympäröi kohdun kaulaa, on siis kuin jatkoa sille, ja alapäällään aukenee ruumiin pintaan. Tupen sisäseinä on limakalvon peittämä, jonka erityys pitää tämän enemmän tai vähemmän kosteana.

Ulkoisia yhdyntäelimiä on yhdellä sanalla kutsuttu hävyksi. Tämä sana on kuitenkin kovin harhaan viepä, joten sitä ei voi kukaan ajatteleva puolustaa enää käytettäväksi. Se näet saattaa ihmiset luulemaan, että yhdyntä-elimet todellakin olisivat jotain häpeällistä ja hävettävää. Suosittelisimme senvuoksi lempiö-nimitystä näille ulkoisille yhdyntäelimille.

Näihin kuuluu kukkula, joka aikuisilla on karvoilla peitetty, ja siitä lähtevät enemmän tai vähemmän pyöreät ulkohuulet, joiden sisällä on kieli ja sisähuulet ynnä vesi- ja pimppiaukot. Vielä luetaan näihin ulkoisiin osiin yhdynnälle varsin tärkeät lemmen (Bartholin) rauhaset, jotka valmistavat Venus-nesteeksi kutsuttua eritystä. Tämä neste on kirkasta, liukasta kuin öljy ja kiinnittävää kuin liima. Nesteen erittyminen tapahtuu vain sukupuolisen kiihotuksen vaikutuksesta.

Kieli, joka muuten vastaa miehellistä yhdyntäelintä, on varsin runsaasti varustettu tuntolaitoksilla. Elimen käsittelystä aiheutuviin kosketushavainnoihin voi liittyä erittäin vilkkaita mieluisia tunteita.

Miehellisiä yhdyntä-elimä onkin vain yksi. Kirjakiellessä on tullut tavaksi kutsua sitä kaluksi, mutta kun samaa sanaa käytetään myöskin merkitsemään kaikellaisia kapineita, on syytä ajatella omaa sanaa tilalle. Me antaisimme sille nimen helliö, joka pitäisi olla asiaa vastaava. Hollitupakielestä me tuskin siistimälläkään voimme sille nimeä hankkia.

Tämä helliö, käyttääksemme kohta sanaa, on raken-

nukseltaan lieriömäinen tuppi, jonka sisuksen täyttää sienimäinen huokoisaine, jonka lisäksi sen läpi kulkee vesitorvi. Pääosa on kuitenkin vailla tätä sienikudosta ja erottuu se kapeammalla kaulalla varsiosasta. Tätä päätä peittää ihopoimu, jonka voi vetää pois taakse päin. Itämaisilla kansoilla, esim. israelilaisilla oli tapana leikata tämä esinahaksi kutsuttu peittopoimu pois; ope-ratsioonia kutsuttiin ympärileikkaukseksi.

Omituista miehelliselle yhdyntäelimelle on sen eri tilat, kova ja pehmyt. Helliön kovenemisen saa aikaan veripaine. Kiihoituksen vaikutuksesta sulkevat lihakset osaksi paluutien vereltä helliöstä, joten veri joutuu tunkeutumaan mainitsevamme huokoiskudoksen loke-roihin ja siten jännittämään koko helliön varren. Pää jää pehmeäksi syystä, ettei se sisällä huokoiskudosta.

Ruokkimis-elimä ovat jo puhutut pehmiöt, joten emme niihin enää kajoa.

Esteettisesti tehtävää.

Sukuelinten selittelystä käy selville, että vain yhdyntä- ja ruokkimiselimiin on tarpeellista kohdistaa taiteellinen harrastus, nehän näet ovat vain havaittavissa.

Ensimmäinen asia yhdyntäelimien hoidossa on kiinnittää näihin huomiotaan, tarkastella ja tunnustella itseään. Onhan muuten aivan mahdotonta havaita niissä virheellisyyksiäkään tai muodostellakaan niitä. Kuten tunnettu, harva tähän aikaan välittää tehdä havain-toja näissä suhteissa itsestään, usea melkeinpä häpee, että hänellä niitä semmoisia seutuja onkaan.

Seuraava tärkeä tehtävä on pitää nämä ruumiin osat puhtaina. On yhtä tarpeellista, voinpa sanoa tar-peellisempaakin, kuin naamalle toimittaa täällä joka-

päiväinen puhdistus. Yhdyntäseuduissa erottavat näet siellä sijaitsevat hiki- ja talirauhaset runsaammin erityistä, ruumiin kuona-aineita, kuin muualla. Lisäksi on täällä vielä muita rauhasia, kuten lima-, smegma- ja Bartholirauhaset, joiden erityistä myöskin löytyy enemmän tai vähemmän, ja jähän aina jonkun verran vesitähteitäkin sinne. Ulkoa tarttuu siihen vielä yhtä ja toista. Tähän kirjavaan sekoitukseen käyvät sitte kiinni bakteerit, saaden aikaan käymisiä ja happanemisiä. Tulokset näistä kemiallisista muutoksista ovat pahan hajuisia ja kirpeitä, ihoa pilaavia happoja sisältäviä.

Tästä siis selviää, miten nämä osat ovat usein toimitettavan puhdistuksen tarpeessa. Eikä ainoastaan ulkososat, vaan naisilla vielä pimppikin. Tämän puhdistamiseksi voi käyttää tätä tarkoitusta varten olevia ruiskuja. Hyvin usein on naisilla runsaampaa erityistä, valkoisen juoksua. Monesti pelkkä hyvin lämpöinen huuhde voi sen häiriön poistaa.

Joissakin terveysoppaissa näkee suositeltavan yhdyntäelimien kylmällä vedellä puhdistamista, tietenkin tarkoituksessa välttää osien kiihotusta. Selvää nyt kuitenkin on, että puhdistus tapahtuu silloin kovin vaillinaisesti. Kylmä näet kutistaa kokoon kaikki rauhasten suut, joten osa törkyä jää huokosiin. Muuten koko tämä varovaisuus kiihoitusta vastaan on aivan tarpeetonta henkilölle, joka ottaa sukupuolilyhteyden taidenautinnon kannalta. Hän on toki niin vaativainen, ettei edes kaikki naisetkaan voi saada hänessä hereille yhdyntäkaipuuta, jos henkilö on mies, enemmän kuin mikä tahansa mies tämän kannan naisessa.

Yksi tehtävä, joka äkkiä kuullen tuntuu varmaankin useasta kyllä hymähdyttävältä, on karvasuhteiden järjestely. Mutta onko se sitte itse asiassa sen kummempaa,

kuin miesten partansa hoitaminen? Me emme ainakaan voi siinä eroa nähdä, ja koko outous aiheutuu vain siitä, että on totuttu näitä seutuja peittelemällä katselemaan, jonka vuoksi ei jakseta käsittää, että siisteys sielläkin olisi somaa. Terveystieteidenkin kannalta olisi naisille tärkeätä, esim. synnytystapauksissa, että ulkokuulet olisivat ajeltuja. Karvoissa näet voi olla bakteereja, jotka ruumiiseen haavojen kautta jouduttua voivat synnyttää tauteja. Siksi näissä osissa toimitettavia operatsioneja varten ajellaan karvat pois.

Ulkokuulien täyteläisyys, välillisten osain nuorekkuus, ihon hienous ja elinten tuntehikkaisuus ovat naisellisten hellimiselimien tärkeitä ominaisuuksia. Näiden saavuttamista tulisi siis hoidon kauneudellisessa suhteessa tarkoittaa.

Mitä olemme sanoneet naisellisten yhdyntäelimien hoidosta koskee myös miehelistä yhdyntäelintä. Lisäksi on vaan sanottava, että helliön pää, joka muutoin on yhdyntäelimien kauneimpia kohtia, rumenee useilla miehillä sen kautta, että he pitävät sitä ilman ihopeittoa. Silloin tämän hento pinta joutuu näet hankautumaan usein karkeisiin alusvaatteisiin ja menettämään sen kautta hienouttaan, vieläpä muuttumaan väriltään harmahtavaksi. Tätä hellää elintä on siis suojattava ihopeitollaan.

E. Yhdyntätapahtuma.

Yhdyntäelimiä me emme tarkoita pelkkää yhdyntäelimien hyväilyä, vaan koko sitä hellyyden vaihtoa, joka siihen lisäksi on yhdistetty.

Kun yhdyntätoverit ovat tässä edellä esitettyyn suuntaan kehittäneet ja hoitaneet itseään, ruumistaan ja suku-

elimittää, ja heidän suhteensa toisiinsa ovat muodostuneet ihaileviksi ja helliksi, niin silloin on henkilöihin nähden olemassa kaikki ne edellytykset, jotka asian omasta luonnosta johtuvat henkevämmälle, taiteelliselle sukupuolilyhteydelle.

Kutakin yksityistä yhdyntää varten on vielä tarpeen erityisemmän hellimismielen molemmissa asianomaisissa herääminen joko itsestään tai jommankumman herättämänä. Jos yhdyntä otetaan vain määräaikoina toimitettavaksi, kuten aterian nauttiminen, ja jommoiseen tapaan kehoituksiakin on joskus kuulunut, niin on selvää, että se on silloin vaarassa kadottaa hienouttaan muuttua karkeeksi, aistilliseksi possakkatyöksi.

Tämän yhteydessä on myös kysymys siitä, kuinka usein yhdyntään soveltuisi antautua. Asettaa tässä suhteessa joitain kertamääriä on jo myöskin yhdynnän hienon olemuksen loukkausta. Silloin sitä ei enää edes ajatellakaan siksi, miksi me olemme sitä koettaneet kohottaa. Moinen kysymys olisi yhtä loukkaavaa, vieläpä loukkaavampaakin, kuin kysymys kuinka usein pitäisi rakastavain suudella toisiaan. Mahdotontahan siihen on antaa mitään vastausta, ja varmaan inhoittavalta rupeisi tuntumaan, jos nämä tekisivät päätöksen että vissin määräajan päästä, sanokaamme puolen tunnin kuluttua, olisi aina suudeltava. Sehän muuttuisi silloin konemaiseksi ja semmoisena töykäiseväksi. Mutta vielä arempaa on yhdynnälle asettaa mitään tuommoisia määräaikoja.

Niin, mutta ihmiset ehkä silloin antautuisivat ylenmäärin sukupuolinautintoihin, huomautettanee. Tänä sukupuolisen porsastelun aikana ovat tuommoiset kysymykset kyllä hyvin ymmärrettäviä, mutta ne osoittavat samalla, miltä kannalta asiat silloin otetaan: pelkän lys-

tinpidon kannalta, joka on aivan vastakkainen meikäläiselle pyrkimykselle. Meikäläisen kannan toteuttajalla on tässä suojelejana sisäinen, asiain oman luonnon kulloinkin nostama valvonta, kontrolli: liiallisuus, s. o. pelkäksi aistillisuudeksi käydä alkava sukupuolintunto rupee tuntumaan jalostetulle naiselle ja miehelle mauttomuudelta jopa vastenmieliseltäkin, aivan niinkuin suudelmaakin.

Muuten puhe siitä fysiologisesta liiallisuudesta terveyden kannalta on todellisuudessa perustetta vailla olevaa vanhaa virttä. Sukupuolilyhteyden liiallisesta harjoituksesta aiheutuneet ruumiilliset häiriöt kuuluvat näet vielä aivan harvinaisuuksiin. Tuhansien potilaiteni joukosta en todellakaan voisi varmuudella mainita edes ainoatakaan semmoisesta syystä sairastunutta, ja sama rehellisesti puhuen, täytyy olla useimpain muidenkin lääkärien lausunto asiasta.

Kun yhdynnät tähän aikaan, ainakin mitä miehiin tulee, tähtäävätkin vain niinsanottua orgasmia, s. o. sitä loppuhyvän tunnetta, joka miehillä on yhdistetty siitteen erittymiseen ja naisilla jonkinlaiseen lainauksen tapaiseen kohtutoimintaan, niin voi ymmärtää, miksi useinkin pyritään rajoittumaan vain yhdyntäelimien käyttöön sukupuolilyhteydessä ja pitämään siinäkin kiirettä orgasmiin pääsemiseksi. Silloin ei tietysti välitetä muiden osain hyväilystä, eikä ole väliä, jos niitä edes huomaakaan.

Mutta jos tahdomme kohottaa yhdynnän hellyyden osoitukseksi ja taidenautinnoksi, niin eihän voi riittää pelkkä fysiologinen päämäärä, jommoiseksi todellakin täytyy katsoa siitteen erittymistä ja yleensä orgasmia muodostavia yhdyntäelinten tiloja. Täytyy ennen kaikkea antaa itseensä vaikuttaa kaiken sen ruumiillisen

kauneusmäärän, josta edellisessä olemme selkoa tehneet.

Tähän tarkoitukseen tarvitaan silloin ensiksi valoa, emmehän pimeässä voi tehdä mitään näköhavaintoja emmekä siis nauttia mistään ruumiin eri osain muotojen ja värin kauneudesta. Nyt, niinkuin tiedetään, oikein haetaan pimeää. Toiseksi on ruumiin kauniiden osain havaitsemiselle välttämätöntä, että vaatteet eivät ole niitä peittämässä. Siinäkin suhteessa harvoin ymmärretään tai välitetään miten ollaan. Tuskin muut kuin yhdyntäseudut, eikä edes aina nekään täytä tätä asiain luonnosta jo itsestään lankeevaa vaatimusta.

Että huone on lämpöinen vaatii jo sekin, että ollaan alasti. Sillä on kuitenkin vielä muitakin syitä. Huomautimmehan jo kauneuslajeja luetellessamme, että löytyy lämpökaunistakin. Kylmä ruumiin pinta tekee näet vastenmielisen vaikutuksen. Alhainen lämpömäärä saattaa myöskin veren pakenemaan ihosta, joka silloin menettää väriään ja elokkuuttaan.

Tärkeätä on vielä sekin, että yhdynnälle on aikaa enemmän kuin muutamia minuutteja. Kuinka voisi-kaan se muuten muodostua hellimiseksi, eikä taidenauttinnollekaan hoppu yhdynnässä voi olla mahdollista. Silloinhan se alkaa käydä fysiologiseksi, kadottaen samassa määrässä henkisyyttään.

Eikä hienomman yhdynnän luonto voi sietää sitäkään, että hyväily suoraa päätä töytää yhdyntäelimien käyttelyyn. Fysiologisestikin vaaditaan siihen jo valmistusta. Niin sanottujen sexualikeskuksien hermosto täytyy ensin saada kylliksi aihetta toimintaan, joka näyttäytyy naisella yhdyntäelimien suurempana verevyytenä ja turpeutena ynnä lemmen (Venus) nesteen erittymisenä, ja miehellä helliön jännityksenä.

Löytyy kovin vähän miehiä, jotka tätä tietävät, ja niin ollen luulevat että nainen on valmis vaikka koska tahansa. Eipä siis kumma että monesti nainen ei nauti koko yhdynnästä.

Amerikalaisen professorin Malcawn mukaan löytyy 15 % naisia, jotka ovat sukupuoliykyä vailla, eivätkä siis voi tuntea mitään yhdyntä-tunteita. Löytyykö ja kuinka paljon miehiäkin tällaisia suvuttomia, ei tietäksemme ole vielä selvitetty.

Viimeiseksi

huomautettakoon vielä jalosietun sukupuolielämän, semmoisen kuin tässä on kuvattu, suurta vaikutusta ihmiselämään. Se on elämän sulostaja. Elämän onnea ei ole kellekään suotu liikaa. Miksikä silloin hyljeksiä ja heittää pois luotaan se niin runsas määrä tosi puhdasta, jopa ylentävääkin elämän iloa, minkä korkeampi sukupuoliyhteys voi jokaiselle antaa? Ainoastaan vanhat taikauskaiset käsityksemme suuren tietämättömyyden avustamina ovat sitä meiltä olleet kieltämässä.

Kaikki kai käsittävät onnellisen elämän arvon ihmisen päämääriinsä pyrkimisessä. Tunteethan ne ovat ihmis-elämän suurta käyttövoimaa, paitsi että tekevät elämän jonkin makuisiksi.

Taiteellisen yhdynnän vaikutus ei ainoastaan supistu siihen, että se luo elämän poluille päivänpaistetta. Se vaikuttaa vielä ihmisluonteeseen kohottavasti, ylentävästi. Se tekee ihmisen rakastettavammaksi ja armaammaksi, hioo pois hänestä särmiä ja itsekkyyttä.

Tämän kaiken täytyy olla välttämättömänä seurauksena jo sielullistetun sukupuoliyhteyden luonnosta. Ja

onhan se välittömästi havaittavanakin, kuinka sukupuoli-nainen kuten -mieskin on huomattavasti ihmisellisempi, kuin sukupuolisuhteissa tylsä tai luonnoton.

Korkein hienous yhdynnässä on kuitenkin hellyyden vaihdossa. Siinä sielu sulaa sieluun, ja se on yhdynnän kaunein kukka.

Sukupuolielämämme on vuosituhansia maannut pahoillaan juuri kenenkään tutkijan viitsimättä siihen kajoja. Kaikki olojen uudistuksia puuhaavat ovat sitä kiertäneet. Täytynee kai jokaisen ajattelevan myöntää, että tämä ihmisellisen elämän puoli sittenkin on tärkeä tulla tarkemmin tarkastetuksi, onko siellä kaikki niin kuin olla pitää.

Sukupuolielämämme uudistus on sen vuoksi pidettävä yhtenä lähimmän tulevaisuuden suurliikkeenä. Jospa tämä tässä kirjassessa tehty yritys voisi olla asialle jonakin huutavan äänenä korvessa, niin olisi tekijän toivo tämän suomenkielellämme tällä alalla ensimmäisen kokeen suhteen ylenmäärin toteutunut.

